

Sommerfregatten, skal gaa tilføs den 1ste Juni med den gamle Straffelov, og saa en Maaned efter, den 1ste Juli, være nødt til at indføre den ny for at ende Logtet dermed. Det vil blive Tilfældet med alle de Skibe, der gaa ud før den 1ste Juli, og det er saa at sige de allerfleste af dem, der gaa paa Uvleestogt i Narets Løb. Om man ad administrativ Vej kan faae denne Banskælighed bortryddet, veed jeg ikke, men saafremt der stilles Vædringsforslag til Lovforslaget, vil det være mig meget hjært at slutte mig til den høitærede Minister om Forslag, hvorved Hærens og Flaadens Interesser i denne Henseende kunde falde sammen.

Magius: Efter de Udtalelser, vi allerede have hørt af de høitærede Ministre og det cerede Medlem, der nu satte sig, vil jeg indskrænke mig saa meget som muligt og ikke komme ind paa Enkeltighederne, saameget mere som vi jo gjentagne Gange have havt Leilighed til at udtale os om den militære Straffelov. Det lader jo Gud ske Lov til, at vi nu efter 30 Aars Forløb staa nærmere ved dette Maal end nogenstunde tidligere. Naar vi undersøge Forskjellen mellem dette Lovforslag, saaledes som det nu foreligger, og saaledes som det blev bragt herind i Samlingen 1876—77, er der vel Et og Andet, som jeg for min Part, og jeg tror ogsaa flere andre Medlemmer i Landstinget, kunde ønske anderledes. Men man er jo nu kommen ind paa en Middelvei, som gjør, at jeg tror, man maa ønske, at Lovforslaget snart maa kunne blive vedtaget, selv om der skulde være enkelte Vædringer, som det var nødvendigt at foretage deri. Den Modstand, som Lovforslaget i Særdeleshed mødte i Samlingen 1876—77, skyldtes væsentlig den Frygt, vi nærede for, at Straffen indskrænktes for meget, nemlig i Færdstid under ordinære Forhold ubelukkende til Arreststraffe. Man havde deri aldeles opgivet de intensive Straffe hjemme i Garnisonen. Den Straf, man dengang ønskede at faae indført, fordi man troede, den ved sin Intensitet og hurtige Afgjørelse kunde have god Virkning, var den staaende Arrest, som jeg for min Part stemte for, og som flere med mig tiltraadte, medens jo nu Bøiestrafen er traadt istedetfor. Man kan jo se en Straf fra 2 Synspunkter, dels fra det Indtryk, den gjør paa den Paagjældende, og dels fra den Virkning, den har som egentlig Straf. Nu tror jeg, at den staaende Arrest havde den Fordeel, som ogsaa blev fremhævet af den høitærede Minister, at den var hurtigt afgjort. Hvorledes paa den anden Side Bøiestrafen vil blive optaget af den, der har forset sig, om han vil finde det mere arektrænkende at blive puttet ind i den staaende Arrest end sluttet i Bolt og Jern, er en Spørgsmaal. Jeg er paa dette Punkt af en anden Anskuelse end Lovforslaget, men skal dog bøje mig for det og tage til Takke med, hvad

det byder. Hvad jeg ellers kunde have at sige, er i det Væsentlige allerede udtalt, navnlig af den høitærede Marineminister. Der er dog et Par enkelte Paragrafer, som jeg ikke kan undlade at komme lidt nærmere ind paa. Det er navnlig om den forlængede Tjenestetid, der foreslaas i § 32. Vi maa derved erindre, at den militære Tjenestetid i Hæren og jo vistnok ogsaa i Flaaden, ialtsald for dem, der ikke komme paa de meget lange Logter, er saa kort, at de Individuer, der synke dybere og dybere ned, og som i Almindelighed betegnes med Navnet Bagabonder, ikke kunne, hvad man dog ellers anser for Straffens Maal, forbedres ved Straffen, thi det bliver der ikke Tid til. At man saa i Stedet derfor søger at bringe dem bort fra Afdelingerne, er et overordentlig stort Gode, ikke for den Paagjældende, men for hans Kammerater, der skulle omgaaes ham, og selv om der derfor vil være mange Banskæligheder forbundne med at føre dem bort fra Afdelingerne, hvad jeg vil indrømme, der er — jeg ser i Dieblisset end ikke, hvorledes Krigsbefyrelsen vil overvinde dem — anser jeg det dog for et saare stort Gode, at Afdelingerne kunne slippe flige Individuer, ikke alene for Afdelingerenes egen Skyld, men for alle deres Skyld, der astjene deres Værnepligt saavel i Hæren som i Flaaden. — Med Hensyn til Slutningen af § 199, hvor der er optaget den Bestemmelse, at, naar en Mand ikke vil modtage den Straf, der er ham tildelt, men forlanger den henvisst til Krigsret, skal den gamle Bestemmelse være ophævet, som altid hidtil har været gjældende, at, hvis den Straf, der var ham tildelt arbitrært, fandtes at være ham tildelt med Føie, skulde han have en Tillægsstraf, fordi han ikke havde villet modtage den, skal jeg bemærke, at det Første, jeg saae, denne Bestemmelse var hævet, støbte det mig; men jeg tror, det er mere af gammel Bane, end fordi jeg i Virkeligheden behøver at ængstes derved. Naar man nemlig betragter Sagen fra den Side, at den, der straffes arbitrært, bruger i Reglen ikke de strengeste Straffe eller straffes ikke paa saa streng en Maade, som han kunde, naar han vilde gaa til den yderste Grændse af sin Myndighed, vil man jo se, at der dog ikke er videre Fare for, at den, der arbitrært er idømt en Straf, skal forlange Krigsret nedfat; thi det er en almindelig Kjendsgjerning, at Straffen ved Krigsretsdommen i Reglen altid bliver strengere end den Straf, der var idømt arbitrært. Altsaa, man kan være temmelig sikker paa, at har Nogen virkelig forset sig, vil Straffen af sig selv blive stærket, saasnart Sagen gaar til Krigsret. At der i enkelte Tilfælde, ligesaa vel blandt Overordnede som blandt Andre, kan findes Følsk, der kunne tage feil, kan ogsaa her indtræffe, men det er Noget, man maa finde sig i, og jeg antager, at de Fleste, der komme til den Erkjendelse, at de virkelig have taget feil, ogsaa med Høilighed ville finde sig i, at deres Dom bliver underkjendt, og